

MÜRŞİD-İ KÂMİLLERİN SEVABI*

Es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llâhi ve berekâtühû!..

Aziz ve sevgili Akra dinleyicileri!

Size Almanya'nın Bon şehri yakınlarında bir kasabadan telefon ediyorum. Cumanız mübarek olsun, Üç Aylarınız mübarek olsun... Receb-i şerifiniz hayırlı geçsin, mübarek olsun... Şa'ban'ınız verimli olsun... Allah-u Teâlâ Hazretleri Ramazan'a sıhhat afiyetle erdirsin... Maddî ve mânevî yönden kazançlı çıkartıp, hakîkî bayramlara vâsıl eylesin...

Bu günler, Hocamız Mehmed Zâhid Kotku (KS) Efendimiz'in vefatının sene-i devriyesi olması münasebeti ile, bu cuma konuşmamda bu konuya yakın bazı hadis-i şerifleri sizlere okumak ve anlatmak istiyorum.

a. Ahiret İçin Hazırlanmak

Biliyorsunuz bu dünyaya imtihan için geldik. Bu dünyadaki her hareketimiz, sözümüz, niyetimiz tesbit ediliyor, deftere yazılıyor. Yaptığımız iyi şeyler, sevap kazanmamıza sebep olacak şeyler hesaplanacak; kötülükler, günahlar hesaplanacak. Bunlar ahirette mizanda, terazide tartılacak. Zerre kadar hayır işleyen hayrı geride, boşa kalmayacak, zayi olmayacak; zerre kadar şer işleyen şerri karşılıksız kalmayacak.

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

Allah-u Teâlâ Hazretleri *Mâliki yevmi'd-dîn*'dir. Yâni, kullara yaptıkları ibadetlerin, kullukların, iyiliklerinin, kötülüklerinin karşılığının verildiği günün sahibidir. Allah-u Teâlâ Hazretleri herkesi hesaba çekip mükâfatlandırarak veya cezalandırarak.

Ahirete imanımız imanın en önemli, en sağlam, en mühim konularından birisi... Çünkü ahiret imanına sahip olan müslüman, bu imanı sayesinde her şeyini hesaplı yapıyor, ayağını denk alıyor.

Allah'tan korkarak, hesaptan korkarak, cenneti arzulayarak, Allah'ın rızasını kazanmayı dileyerek çalışıyor. Ahiret duygusu insanı insan yapıyor, insan-ı kâmil yapıyor. O bakımdan, ahirete iman çok önemli bir husus...

Hiç bir şekilde ahirete imanı olmayanlar da çok zalim, gaddar, hâin, fâsık, fâcir, kötü insanlar oluyorlar. Çünkü, ne yaparsa yanına kâr kalacak sanıyorlar. Aslında onların sanmaları bir şeyi değiştirmez; hem bu dünyada, hem ahirette Allah cezalandırıyor. Üstelik bu dünyada da cezalandırıyor, zalim mutlaka zulmünün karşılığını, cezasını görüyor.

Bu dünya imtihan dünyası olduğu halde, meşakkat yeri olduğu halde, mü'minin zindanı olduğu halde, mü'minler de yaptıkları iyiliklerin karşılığını, faydasını bu dünyada da görüyorlar.

O da karşılıksız kalmıyor. Mutlu yaşıyorlar, huzurlu yaşıyorlar, herkes tarafından seviliyorlar. İçleri rahat oluyor, müsterih oluyor, herkes onları bağına basıyor, baş tacı ediyor. Bunların hepsi tabii, birer mânevî mükâfât... Ayrıca maddeten de huzur içinde yaşıyorlar.

Herkesin bu hesap meselesini, ahirette amellerin tartılması meselesini iyi bilmesi lâzım! Bu dünyada yaptığı hiç bir şeyin gizli kalmadığını, kendisinin görünmeyecek bir yerde bile, tenhada bile, yapayalnız bir odada dururken bile, dağ başında gezerken bile Allah tarafından görüldüğünü ve melekler tarafından da izlendiğini bilmesi çok önemli...

Bir kere yanından hiç ayrılmayan melekler var. Bu melekler ona daima arkadaşlık ediyorlar, yaptıkları iyilikleri, kötülükleri yazıyorlar. Ayrıca vücutta görevli melekler var, yâni insan yalnızdeğil. Yalnız olduğunu sandığı zamanda bile yalnız değil...

İnsan bu dünyada çalışıyor, çalışıyor, ondan sonra bir gün gelip ölüyor. İnsanın yaşadığı hak olduğu gibi ölüm de haktır. Muhakkak ölüm gelecek, hiç bundan kurtuluş yok... İnsan ne kadar tatlı yaşarsa yaşasın, ne kadar uzun yaşarsa yaşasın, ölecek!

Onun için, Peygamber SAS Efendimiz İmam Tirmizî'nin rivayet ettiği bir sıhhatli hadis-i şerifte buyurmuş ki:¹

الْكَيْسُ مَنْ دَانَ نَفْسَهُ، وَعَمِلَ لِمَا بَعْدَ الْمَوْتِ؛
وَالْعَاجِزُ مَنْ أَتْبَعَ نَفْسَهُ هَوَاهَا، وَتَمَنَّى عَلَى أَهْلِ

الْأَمَانِيِّ

(ت. عن شدّاد بن أوس)

ME. 898 (*El-keyyisü men dâne nefsehû, ve amile limâ ba'de'l- mevt*) “Zekî insan nefsinin hakimiyeti altına alıp, zabt ü rabt altına alıp, nefsinin hakim olup ahireti için hazırlanandır.” Bu dünya fânî, ahiret hayatı bâkî ve ebedî diyerek akıllı insan ahirete hazırlanır. Sevap kazanmağa çalışır, cenneti kazanmağa çalışır, gaflette olmaz.

¹ Tirmizî, *Sünen*, c.IV, s.638, no:2459; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.II, s.1423, no:4260; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.IV, s.124, no:17164; Hâkim, *Müstedrek*, c.I, s.125, no:191; Tayâlisî, *Müsned*, c.I, s.153, no:1122; Taberânî, *Mu'cemü'l- Kebîr*, c.VII, s.281, no:7141, 7143; Taberânî, *Mu'cemü's-Sağîr*, c.II, s.107, no:863; Bezzâr, *Müsned*, c.II, s.18, no:3489; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.VII, s.350, no:10546; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.III, s.369, no:6306; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l- Evliyâ*, c.I, s.267; Taberânî, *Müsnedü'ş-Şâmiyyîn*, c.I, s.266, no:463; Kudâî, *Müsnedü'ş-Şihâb*, c.I, s.140, no:185; Abdullah ibn-i Mübârek, *Zühd*, c.I, s:56, no:171; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.III, s.310, no:4930; İbn-i Asâkir, *Mu'cem*, c.I, s.184, no:354; İbn-i Ebi'd-Dünyâ, *Muhâsebetü'n-Nefs*, c.I, s.19, no:1; Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.XII, s.50, no:6430; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.II, s.39; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.LXI, s.186, no:7741; Şeddâd ibn-i Evs RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.III, s.679, no:7036; *Keşfü'l-Hafâ*, c.II, s.1024, no:2029;

Câmiü'l-Ehâdis, c.XV, s.458, no:15935; RE. 229/7.

(*Vel'âcizü*) “Kârını zararını tesbit edemeyen, menfaatini düşünemeyen, kendisini kazançlı çıkaracak işleri ayırt edemeyen, zarara uğratacak işlerin zararlılığını anlayamayan âciz insan da, nefsini hevâ-yı nefsinin peşine salıverir, serbest bırakıverir, hevâ- yı nefsinin peşinde koşar durur ömrü boyunca...” Yâni içinin, nefsânîyetinin, şehevâtının, arzularının peşinde, aklının sözünü dinlemeden, Kur'an'ın sözünü dinlemeden, akıllı insanların, alimlerin, mürşid-i kâmillerin işaretlerine kulak asmadan, “*Vur patlasın, çal oynasın!*” tarzında ömrünü geçirir. Nefsini hevâ-yı nefsinin peşine takar.

Hani bir kamyonun arkasına insan kendisini ipe bağlasa, yerde sürüklense, ne kadar fecî bir durum... İşte o azgın nefis öyle bir varlıktır. Onun hevâsının peşine takılmak da, öyle kamyonun arkasına takılıp da yerlerde sürüklenerek, çatır çutur, patır kütür, başı, ayağı, azaları taşlara çarpa çarpa, toprakta sürüne sürüne hızla sürüklenip gitmek gibidir. Cahil böyle yapar, nefsinin peşinde ömrünü geçirir.

Amma şeytan, gafletten uyanıp da insan hatasını anlar da ıslah olur, âgâh olur, uyanır, doğru yola gelir diye insanı kandıracak duygular, düşünceler de verir. Duygu ve düşünceleri insanın aklına da getirir, insanların şeytanları vasıtası ile de söylettirir. Meselâ nasıl söylettirir: (*Ve temennâ ale'llâhi'l- emâniye*) “Allah gafûru'r-rahîmdir, mağfîret etmeyi, affetmeyi sever. Allah affeder. Zıyanı yok, sen günah işlesen de Allah affeder.” dedirtir.

Böyle ahmaklık olmaz. Evet Allah gafûru’r-rahîmdir, gaffârü’z-zünûbdur, settârü’l-uyûbdur ama, eski akıllı insanlar hiç öyle gafûrdur, rahîmdir diye günaha dalmamışlar; sevaplı işleri işlemeğe gayret etmişler. Bütün ömürlerini çok sevaplı işlerle geçirdikleri halde yine korkmuşlar da, arada da ümitlenmişler:

“—Allah gafûrdur, rahîmdir, bizim hatalarımıza bakmaz. İşte karınca kararınca yaptığımız amellerin de kıymeti yoktur. Aciz, nâçiz bir şeyler yaptık ama, bilmiyoruz ki makbul mü, değil mi?..” filân diye, amellerinin kabul olup olmadığından tereddütlü olarak, günahlarını gözlerinde büyüterek korkmuşlar ve hem korku içinde olmuşlar, hem de ümitlerini kesmemişler.

Çünkü ümit kesmek de Kur’an-ı Kerim’de yasak... Korku ile ümit arasında yaşayacak. Korkusu kendisini hizaya getirmeğe sebep olur, iyi kulluk yapmasına sebep olur. Ümidi de yıkılmamasına sebep olur. Kullukta devam etmesine, iyice mâneviyatının yerlere serilip de, artık kişinin hasta duruma düşmemesine sebep olur. Ümit ışığı oldukça insan gayrete gelir, çalışır. Onun için ümit de lâzım, korku da lâzım!..

Akıllı insan ölümden sonrası için hazırlanır, çalışır. Ama bütün ömür boyu ne kadar çalışsak, Allah’ın bize verdiği nimetler eğer ücretli olsaydı, parayla satın alınacak bir şey olsaydı, çok çalışmamıza rağmen Allah’ın nimetlerini satın alamazdık. Bir tanesine bile paramız yetmezdi.

Nasıl deniz kenarında kocaman bir köşk olsa, herkes beğeniyor ama, “Nerede benim bunu alacak kadar param?” diyor. Denizde bir yat görse, Akdeniz’e, Ege’ye giden, mavi yolculuklar yapan çok

lüks bir gemi görse, ağzının suyu akar, beğenir ama, “Benim bunu alacak, çalıştıracak, sahip olacak param yok!” der. Parası yetmediği için sadece beğenmekle kalır.

Allah’ın nimetleri de öyle, onları ödeyemeyiz. Meselâ, bir göz nimeti ücretle olsaydı, paralı olsaydı, görmemizin ücretini nasıl ödeyecektik?.. Yâni bir saat bağlasalardı, elektriğin ölçüldüğü gibi, her gördükçe hesap işleseydi, bir aylık görme faturası ne kadar gelirdi?.. Bir aylık işitme faturası ne kadar gelirdi?.. Görmenin, işitmenin insana sağladığı faydalar, konuşmanın sağladığı faydalar, sıhhatin sağladığı sonsuz faydalar, akıl nimeti, sonsuz nimetler... Bunların hepsi faturaya binseydi, saati takılıysaydı, ücreti olsaydı, insanlar bunların ne tesis masrafını ödeyebilirlerdi, ne de hizmet masrafını, idâme masrafını ödeyebilirlerdi.

Ama Allah-u Teâlâ Hazretleri lütfuyla, keremiyle, bizim yaptığımız ibadetlerin azlığına bakmıyor, lütfedip, eğer ibadetleri güzel yaparsa kullar o zaman affediveriyor, cennetine dahil ediveriyor. Yine de kişinin iyi niyetini ortaya koyması lâzım!

b. Amel Defteri Kapanmayan Kimseler

İnsan öldü mü, defteri dürülür. Yâni melekler artık, bu kişi öldü diye defteri kapatırlar. O zamana kadar neleri işlemişse onlar yazılı kalır. Ama herkeste böyle değil. Arkasında devam eden birtakım adetler bırakmışsa, kötü bir çığır açmışsa, o kötülük adet olmuşsa, herkes onun icad ettiği o kötülüğü o ölse bile yapmaya devam ediyorsa; filânca adamın açtığı yol, çığır, adet; herkes bunu bayram edinmiş, festival edinmiş, adet edinmiş, o çılgınlığı, o kötülüğü, o kepezeliği yapıyor. Adet...

Haa, o kötülüğü yapanların hepsinin günahlarının bir misli, o çığır açana verilmeye devam eder, ölse bile kurtulmaz. Onun için kötü çığır açmamağa çalışmak lâzım!..

İyi çığır açanların da, o çığırda, iyi yolda yürüyenlerin, o adetleri yapanların hepsinin kazandığı sevaplar kadar sevap, ölse bile defterine yazılmağa devam eder. Demek ki iyi şeyleri yapmağa da gayret etmek lâzım!..

Peygamber SAS Efendimiz Hazretleri'nden müjdeli bazı hadis- i şerifler rivayet edilmiştir. O hadis-i şeriflerde öldüğü halde bazı insanların sevaplarının yazılmağa devam edeceği müjdeleniyor. Meselâ, İmam Müslim'in rivayet ettiği bir hadis-i şerifte şöyle buyruluyor:²

إِذَا مَاتَ الْإِنْسَانُ انْقَطَعَ عَمَلُهُ، إِلَّا مِنْ ثَلَاثٍ:
صَدَقَةٍ جَارِيَةٍ، أَوْ عِلْمٍ يُنْتَفَعُ بِهِ، أَوْ وَلَدٍ صَالِحٍ
يَدْعُو لَهُ

(م. عن أبي هريرة)

ME. 126 (*İzâ mâte'l-insanü inkataa amelühû*)
“İnsan öldüğü zaman, onun işi kesilir, biter. Sevapların işlenmesi durur, günahların işlenmesi durur, icraatı kopar, kesilir, biter. (*İllâ min selâsin*) Ancak üç kimsenin devam eder, kesilmez, kopmaz, bitmez.” Kimdir bu sevapları veya günahları, icraatı kesilmeyen insanlar:

² Müslim, *Sahîh*, c.III, s.1255, no:1631; Ebû Dâvud, *Sünen*, c.VIII, s.76, no:2494; Tirmizî, *Sünen*, c.III, s.660, no:1376; Neseî, *Sünen*, c.VI, s.251, no:3651; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.372, no:8831; Dârimî, *Sünen*, c.I, s.148, no:559; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.VII, s.286, no:3016; Buhârî, *Edebü'l-Müfred*, c.I, s.28, no:38; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.III, s.247, no:3447; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VI, s.278, no:12415; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.IV, s.109, no:6478; Ebû Avâne, *Müsned*, c.III, s.495, no:5824; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.XI, s.343, no:6457; Tahâvî, *Müşkilü'l-Âsâr*, c.I, s.257, no:213; İbn-i Huzeyme, *Sahîh*, c.IV, s.122, no:2494; İbn-i Asâkir, *Mu'cem*, c.I, s.258, no:519; Taberânî, *Dua*, c.I, s.376, no:1251; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.I, s.283, no:1109; Ebû Hüreyre RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XV, s.952, no:43655; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.IV, s.66, no:2783.

1. (*Sadakatin câriyetin*) Arkasında sadaka-i câriye bırakmış olan bir insanın defterine sevaplar gelmeye devam eder. *Sadaka-i câriye* ne demek?.. Sevabı, faydası, işlerliği devam eden ve ondan bir çok insanın hâlâ istifade ettiği hayırlı işe sadaka-i câriye derler. Meselâ, adam sağlığında çeşme yaptırmışsa, o çeşmeden su içildikçe, o sudan istifade edildikçe hayrı devam eder. Onun sevabı kesilmez. O sudan istifade edildikçe, hayvanlar kuşlar içtikçe, bir şey yıkandıkça, tarlalar sulandıkça, o suyu getiren kimseye sevaplar yazılır durur, o kimse öldüğü halde.

Veyahut köprü yaptırmışsa meselâ, üstünden geçen insanlar, “Oh çok şükür, derenin üstünden geçtik, bu olmasaydı geçemezdik karşıya... İslanırdık veya kayak tutmak gerekirdi. İşte bak buradan geçiyoruz, ne güzel. Bunu yaptırandan Allah razı olsun!” dedikçe, köprüyü yaptıran hayır sahibinin defterine sevaplar yazılmaya devam eder.

Veyahut bir ağaç dikmiştir, diktiği bu ağacın meyvaları vardır. Birileri onları yedikçe sevap kazanır. Meselâ vakıf zeytin, vakıf elma, vakıf armut, vakıf ceviz ağacı, dut ağacı... Bunun meyvasından kuşlar bile yese, insanlar yese, başka hayvanlar yese; elmalar yere düşmüş, geçen koyunlar yedi, yine sevap kazanır.

Kuyu açmış, kuyudan istifade edildikçe sevap yazılır. Mektep yaptırmış, içinde okundukça sevap yazılır. Cami yaptırmış, içinde namaz kılındıkça sevap yazılır durur kişilere...

Demek ki cârî hayırlar, sadakalar, yâni hayatta olan, yıkılmamış olan, devam etmekte olan hayırlardan, o hayrın sahibine sevap gelir durur. Öldüğü halde işi bitmez, sevap kazanması devam eder.

2. (*Ev ilmin yüntefau bihî*) “Veyahut da, geride herkesin istifade ettiği bir bilgi, bir eser, bir kitap bırakmış olan kimsenin sevapları kesilmez.”

Bu ilim nasıl olabilir?.. Ya mübarek bir alimdir, araştırması incelemesi vardır, bir kitap yazmıştır. O kitap okundukça kendisine sevap yazılır. Hadis kitabı yazmış, tefsir kitabı yazmış, tasavvuf kitabı yazmış, ahlâk kitabı yazmış, akâid kitabı yazmış, fıkıh kitabı yazmış.... Veya “Ağaç nasıl dikilir?” veyahut “Şu hastalıktan nasıl kurtulunur?” gibi arkasında faydalanılan bir bilgi bırakan kişinin de defteri kapatılmaz, sevap kazanmaya devam eder.

3. (*Ev veledin sâlihın yed’û lehû*) “Ya da, arkasında kendisine dua eden hayırlı bir evlât bırakan kimsenin defteri kapanmaz.” Sâlih evlât, kendisi ibadet ediyor, namazın niyazın arkasından, “Yâ Rabbi, anama babama rahmeyle, affeyle, mağfiret eyle!” diye dua ediyor. O babanın da sevabı devam eder. Hem çocuk ibadet ettiği için sevap kazanır, hem de babasına dua ettiği için, babası da kendisine dua eden o evlâdı sayesinde, sevap kazanmaya devam eder.

Evlât kendisinin değil, meselâ çoluk çocuğu olmamış adamcağızın, hiç evlâdı yok; ama camide boyna mahallenin çocuklarını okutmuş,

Kur'an öğretmiş, namaz kılmayı öğretmiş, dînî ilimleri öğretmiş, ahlâkî öğretmiş, dürüstlüğü öğretmiş, doğru sözlülüğü öğretmiş... Tamam, o da onun mânevî evlâdıdır; o da iyi insan oldu mu, onun sevabı yine onu yetiştiren hocaya gelir.

Mürşid-i kâmiller, evliyâullah, insanları mânevî bakımdan terbiye eden, ma'rifetullahı erdiren, ahlâkını güzelleştiren, nefsinin terbiye eden büyük evliyâullah, mürşid-i kâmiller de talebelerinden sevap alır, müridlerinden sevap alır. Onlar zikir yaptıkça, onlar hayır yaptıkça, onlar güzel ahlâklılı oldukça, tatlı dilli oldukça, insanları mutlu edecek hayırlar yaptıkça, mürşid-i kâmillerin, şeyhlerinin defterine sevap yazılmağa devam eder durur. Evlâdın ille kendi sulbünden, kendi zürriyetinden has evlât olması mecburiyeti yoktur; talebe de olur, mürid de olur. O zaman insan yine sevap kazanmağa devam eder.

İşte Hocamız Mehmed Zâhid Kotku (Rh.A) Efendimiz Hazretleri, 13 Kasım 1980 yılında vefat ettiği için, biz de 13 Kasım olunca, Hocamız için o zamana kadar hazırladığımız hatimleri, duaları, zikirleri, tesbihleri Hocamız'ın ruhuna hediye ediyoruz. Kardeşlerimizden bazıları yetmiş bin kelime-i tevhid çekiyor, kimisi bir hatim indiriyor, şu kadar İhlâs-ı Şerif okuyor.

Şimdi Hamburg'dan telefon ettiler, Mehmed Akif kardeşimizin küçük kızı —mâşâallah, Allah kabul etsin— beş bin üç yüz İhlâs-ı Şerif okumuş, Hocamız'ın ruhuna hediye edilsin diye. Nasıl

sevindim, küçücük kızcağız ama vefalı, bak babasının hocasına nasıl dualar ediyor!

Tabii bunlardan çok çok sevaplar gelir ve o sevaplar, o vefat eden mübarek zatın ruhuna vâsıl olur. Onun derecesi artar, kabrinde nuru ziyadeleşir, makamı yükselir, memnun olur.

Tabii, sadece sâlih bir insansa, kendisi memnun olur, kabri genişler, nurlanır, ışıldar, ruhu şad olur, makamı artar... Ama kendilerine hediye edilen kimseler bir de evliyâullahsa, yâni Allah'ın mübarek, sevgili kulları ise; o zaman hediye edenlere de onlar karşılık verirler. Yâni vefat etmiştir amma, evliyâullaha Allah salâhiyet verdiğiinden, onların himmetleri, mânevî faydaları, lütufları kendilerine iyilik eden kimselere vâsıl olur.

c. Hocamız'ın Himmeti

Meselâ, Hocamızla ilgili birkaç hususu anlatarak konuyu biraz derinleştireyim, kardeşlerimiz bilsinler:

Düzce'de bir camide namaz kılmıştık yıllar önce... O caminin imamı da Bolulu Şeyh Muhiddin Efendi (Rh.A)'in müridle- rindenmiş, kendisi anlattı. Bir başka şeyhin müridi ama, o şeyh ile bizim Hocamız (Rh.A) çok iyi muhabbetleri vardı, ziyaretleşmeleri vardı; ikisi de mübarek insanlar...

Bu Muhiddin Efendi'nin ihvânı olan, halifesi olan hocaefendi, Hocamız'ı tanıdığı için, İzmit'ten de bir arkadaşını yanına almış, İstanbul'a gitmişler.

“Mehmed Zâhid Kotku Efendi Hazretleri’nin de kabrini ziyaret edelim!” demişler.

Süleymaniye’de, cennetmekân Kânûnî Sultan Süleyman’ın türbesinin yakınında Hocamız’ın kabri... Türbesinin girişinde, sol tarafta, Gümüşhaneli Ahmed Ziyâeddin Efendimiz’in muhterem Valide Hanımla beraber kabirleri var. Oradan biraz daha ileri gidince de, sıra sıra Gümüşhaneli Dergâhı’nın şeyhlerinin kabirleri var. O arada Hocamız’ın kabri var. Orada kabir taşları yazılı, işaretleri belli...

Ziyaret etmişler. Hocamız’ın müridi değil, ama Hocamız’a muhabbet eden başka bir şeyhin müridi... Hocamız’ı ziyaret etmişler, ayrılmışlar. “Ayrıldıktan sonra –kendisi anlatıyor Düzceli Hocaefendi– ertesi gün geceleyin rüyamda Mehmed Zâhid Kotku Hazretleri’ni gördüm, bana teşekkür etti.” diyor. Haa, bak, evliyâullah kendisini ziyaret etti diye, rüyasına girip, ziyaret eden kimseye memnun olacağı şekilde iltifat buyuruyor. “Tabii ben buna çok sevindim.” diyor.

Demek ki, hakîkî evliyâ böyle oluyor işte diye sevinmiş.

Sabahleyin, beraber ziyaret ettiği arkadaşına rüyayı anlatmış: “–Mehmed Zâhid Kotku Efendi Hazretleri’ni dün ziyaretetmiştik ya, gece rüyama geldi mübarek, bana teşekkür etti. Demek ki ziyaretimiz kabul oldu. Evliyâullah büyüklerin sevgisi böyle fayda veriyor demek ki...” deyince, öteki arkadaş da elini dizine vurmuş:

“—Allah Allah! Yâhu benim de rüyama geldi, ben de rüyada gördüm, bana da teşekkür etti.” demiş.

Tesadüf değil, görüyorsunuz mânevî bir şey, kesin bir olay... Kendisini ziyaret etti diye, her iki zata da rüyasında teşekkür ediyor. Demek ki, ruhlar aleminde kendisinin serbestliği olduğundan, kabrini ziyaret edenlere böyle iltifat buyuruyor.

Başka bir şeyi anlatayım: Hocamız’ın kendisine iltifat ettiği, hanımına, çocuğuna iltifat ettiği bir aile vardı. Bunlar biraz böyle zengin bir aile idi. Ben Hocamızla beraber evlerine gittiğim zaman gördüm. Çok lüks bir yerde, Boğaz’a nazır, Boğaz köprüsü görünen, çok manzaralı güzel bir evleri vardı. Evlerinin her odasında bir televizyon vardı. Televizyonun çok az olduğu zamanda, evlerinde dokuz kadar televizyon saymıştım. Salonda, mutfakta, banyoda, çocuk odasında, bilmem öbür odada, beriki odada... pek çok televizyonu vardı. Demek ki parası var ki, o kadar alabiliyor. Her yere televizyon koymuş.

Ama tabii o aileyi anlatmak için söylüyorum. Meselâ erkeğin parmaklarında altın yüzükler vardı. Halbuki, İslâm’da erkek altın yüzük takmaz. Demek ki onu bilmiyor o kardeşimiz, o evin efendisi... Sonra salona girince şaşırdım, çünkü bir köşesinde bar Amerikan vardı. İçinde çeşit çeşit içkilerin olduğu böyle bir bölme, tezgâh vardı. Şaşırdım ve biraz da müslümanlığım dolayısıyla garipsedim. Hattâ,

“Hocamız niye böyle bir kimseyle ahbablık ediyor?” diye de düşündüm.

Ama sebebi varmış, sonradan inceleyince anladım. Bu kardeşlerimiz, İbrâhim Hakkı Erzurûmî Hazretleri’nin şeyhi İsmail-i Fakîrullah Hazretleri ile akraba imişler. Demek ki, o sülaledeki asâletten dolayı, Hocamız onları seviyor, onları ziyaret ediyor. İşin bir yönü bu...

Bu evin beyi kardeşimiz bana anlattı. Hocamız vefat edince bir camiye gitmiş. Bakmış ki imamın çok güzel sesi var, güzel Kur’an- ı Kerim okuyor. Onun yanına varmış, demiş ki:

“—Benim bir hocam vardı, vefat etti. Ben onu çok seviyordum. Sen onun için bir hatim indirir misin, Allah rızası için okur musun?..”

“—Okurum.” demiş hafız.

“—Ama şartım var benim...”

“—Nedir şartın?..”

“—Ben her sabah geleceğim, sen okuyacaksın, ben de Kur’an-ı Kerim’den takib edeceğim. Böylece karşılıklı dinleyeceğiz.” demiş.

Anlaşmışlar, bu anlatılan usülle hatmi indirmişler.

“Çok garip bir şey oldu. Hatmin indirildiği, duasının yapılacağı gün cami mübarek kadınlarla, cemaatle doldu. O kadar kalabalık değilken o cami, o gün özel olarak büyük bir kalabalık oldu, izdiham oldu. Şaşırdım.” diyor. Demek ki, mânevî bir şeyler var işin içinde...

Hocamız'a hatim indirildiği için olduğu anlaşılıyor.

Sonra hatim duası yapmışlar, Hocamız'a hediye etmişler hatm- i şerifi... Sonra sevdiğinden, sesini beğendiğinden, Hocamız'a da hatim indirdi diye hoca efendiyi almış, bir güzel lokantaya götürmüş, güzel bir ziyafet çekmiş. Hediyesini vermiş... vs.

“—O gece rüya gördüm.” diyor, bizim bu evinde bar Amerikan olan kardeşimiz. Allah selâmet versin, kusurlarını düzeltmek nasib etsin hepimize... “Rüyamda büyük bir yalçın dağın önünde insanlar kuyruk olmuşlar, bir mağaraya giriliyormuş. Ben de o kuyruğun en arkasına gidiyorum. Bir de baktım, kuyruğun en ön sırasına geçivermişim. Nasıl olduğunu anlayamadım rüyada... En arkaya girdiğim halde en öne geçivermişim, hemen içeri girdim. Dağın içinde, büyük, yüksek tavanlı güzel bir mağara... Bir de

baktım ki Hocamız bir kenarda oturuyor. Yanında da iki kişi daha var, onlar da mübarek kimseler.

Tabii ben çok memnun oldum Hocamız'ı görünce, halbuki vefat etmişti. Sarıldım, halbuki hayatta iken beni hiç öyle selâmlamamıştı, kucaklamamıştı. Güzelce birbirimize sarıldık, kucaklaştık.” diyor.

Çok memnun olduğu için;

“—Efendim, çok memnun kaldım, buraya her zaman geleceğim!” demiş.

Hocamız da gülerek demiş ki:

“—Buraya her zaman insanı almazlar, gelemezsin.” demiş. Kuyruğun en arkasındayken en öne geçmek ne demek?..

Hocamız'ın muhiblerinin arasına sonradan katıldığından en arkada oluyor kuyrukta... Fakat Hocamız'ın ruhuna hatim indirdiği için, Hocamız iltifat etmiş olduğundan ön sıralara geçmiş oluyor. “İşte ben ona hatim indirdim diye böylece keramet gösterdi, iltifat eyledi, rüyama girdi, göründü.” diyor. Bu ikinci...

Üç olsun diye bir tane daha söyleyelim. Hani sàlih insanların hatıralarının anıldığı da iyi oluyor. O anıldığı yere de gökten nur iner diye de biliyoruz.

Şimdi Medine-i Münevvere'de bizim Mustafa kardeşimiz var. Hacca geldikleri zaman Hocamız'a hizmet etmiş, evinde misafir etmiş. Ondan sonra da Hocamız, hastalığı artmış bir vaziyette Türkiye'ye dönmüş. Türkiye'ye döndükten sonra, bir hafta kadar kalmıştı 1980 Kasımında... Bir perşembe gelmişti, öteki perşembe öğle üzeri ruhunu teslim edip ahirete irtihal eylemişti. Mekânı cennet olsun, makamı yüksek olsun...

Bir hafta önce vedalaşıp İstanbul'a döndüğü için durumu bilmiyor Medine'den:

“—Gece rüyamda Hocamız'ı gördüm. ‘Mustafa, artık bengidiyorum, hadi Allah'a ısmarladık!’ dedi, bir güzel vedalaştı.” diyor.

Mustafa kardeşimiz uyanınca ailesine demiş ki:
“—Hocamız gâlibâ vefat etti.”

“—Nereden anladın?..”

“—Çünkü rüyama girdi, bana, ‘Allah’a ısmarladık, hadi artık ben gidiyorum!’ dedi, teşekkür etti, ayrıldı.” demiş.

Hakîkaten o gün telefon açmışlar, Hocamız’ın vefat haberini almışlar.

Aynı şekilde vedalaştığı iki kişiyi daha hatırlıyorum ben... “Rüyamızda Hocamız geldi, Allah’a ısmarladık dedi. Tahkik ettik ki, o gün vefat etmiş.” diye bir iki kişiden daha duydum. Demek ki evliyâullah vefat ettiği halde, kişilerin rüyalarına girip onlara iltifat edebiliyorlar, himmet edebiliyorlar.

Allah-u Teâlâ Hazretleri bizi de sevdiği kulları zümresine dahil eylesin...

Birde hakîkatensevdiği kulları var. Peygamberleri seviyor, sevmiş, peygamber seçmiş kendisine... Ondan sonra sâlih kulları seviyor, mutî kulları seviyor... İyiliksever kulları seviyor, merhametli kulları seviyor, başkalarının hizmetine koşan, onlara iyilik yapan kulları seviyor... Âbid, zâhid, `sâlih kulları seviyor, namaz kılanları seviyor, oruç tutanları seviyor, tesbih çekenleri seviyor Allah-u Teâlâ Hazretleri... Bizi de sevdiği güzel işleri, ibadetleri, kullukları yapmağa muvaffak eylesin.. Bizi de sevdiği kullarının sevgisine, iltifatına, teveccühüne nâil eylesin...

Bizi de hüsn-ü hâtimeler ile güzel bir şekilde, mü'min-i kâmiller olarak ahirete göçenlerden eylesin... Kabri cennet bahçesi olanlardan eylesin... Kabirden kalktıktan sonra da peygamberlerle, sıddîklarla şehidlerle, sâlihlerle beraber olmayı nasib eylesin... Mahşer yerinde, Peygamber Efendimiz'in hamd sancağı altında onlarla beraber toplanmayı nasib eylesin...

Mahşer gününün tehlikelerine, sıkıntılılarına, dehşetlerine, azablarına, korkularına uğramadan, hesaba çekilip terlemeden, bi-gayri hisâb cennete girenlerden eylesin... Cennet içre bizi o sevgili, mübarek kullarına, o evliyâullahına komşu eylesin... Cemâliyle müşerref eylesin... Rıdvân-ı ekberine vâsıl eylesin... Evlâtlarımızı da, sevdiklerimizi de böyle sâlih kullar eylesin...

Aziz ve sevgili kardeşlerim! Mübârek cuma gününde hepinize dünya ve ahiretin hayırlarını dilerim. İki cihanda aziz ve bahtiyar olun...

Es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llâhi ve berekâtühû!..

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

14. 11. 1997 - ALMANYA

[Bütün CUMA SOHBETLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

